



Thesavrvs|| Locorum|| Commvnivm|| Jvrisprvdentiaē

Barbosa, Agostinho

Lipsiæ, 1697

Cap. I. Narratio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80071)

LIBER DUODECIMUS.

CAP. I. Narratio.

Axioma I.

Arratio facti non facit jus. *cap. ex literis 3. extr. de fide instr. vid. sup. lib. 6. cap. 3. pag. 484. §. 12.*

II.

Ubi plura narratur, quorum alterum per se sufficit, alterum sufficit probari. *c. gravem 15. extr. de excess. Pralat.*

III.

Narrandi diversitas non obstat, si eadem dicantur & veritas non mutetur. *c. dudum 20. extr. de conversat. conjug. c. nihil. 7. extr. de V. S.*

IV.

Narrans extraneis quæ gerenda erant, præsumitur etiam narrasse filio. *Socin. consil. 264. viso instrumento. num. 10. vers. confirmatur hoc idem. vol. 2. Alex. consil. 213. viso & opportune discussio. n. 12. vers. præsupponeretur etiam vol. 2. Pacian. 1. consil. 57. n. 7.*

V.

Negare narrata prout narratur, implicita est responsio. *l. fin. de rei vindic. Aurb. possessor. C. qui potior. in pignor. Bart. in l. si dubitetur. §. ita demum. n. 1. de fidejuss. latè Farin. in form. lib. respond. rei ad verb. narrata prout narratur. Welf. 2. consil. 72. n. 25. Ratio, quia per hæc verba non intelliguntur in specie qualitates negata. Jas. in l. cum. qui. n. 9. §. 10. ff. de jurejur.*

VI.

Narratio nuda & quæ probatione destituitur, non est attendenda. *l. ex hac scriptum 16. ff. de donat. l. 7. C. de testam. milit. paria enim sunt nihil ponere aut allegare, aut ea, quæ ponuntur, non probare. Myns. resp. 51. n. 3. Gail. 1. obs. 105. n. 13. §. 14. cum nuda narrata, quæ non probantur, eadem facilitate, qua afferuntur, rejiciuntur. l. asserentio. C. de non numerat. pecun. Unde narrativa seu enunciativa verba non obligare, sed dispositiva, dixit Richard. ad l. 2. C. de error. calculi. vid. sup. lib. 5. c. 13. sub tit. Enunciatio. quandoque tamen nudis narratis, scil. quoad extrahendos vel obtinendos processus, etiam credi per l. cum quedam puella 19. ff. de jurisd. probat. Gail. 1. obs. 45. n. 9.*

CAP. II.

Nativitas vide Partus.

Axioma I.

Nasci & non nasci sunt casus dissimiles. *Barthol. Socin. consil. 259. viso & consideratis. col. pen. vol. 2. Castr. consil. 219. viso & consideratis. vol. 1. sicuti & casus dissimiles sunt nasci in vita testatoris, & nasci post mortem, ut notant Bart. in l. Galus. §. & quid si tantum. col. 3. Ripa in l. 1. n. 93. vers. secunda fuit. ff. de vulg. & pupill. substit.*

Barthol. Socin. consil. 76. n. 4. vol. 7. Ratio, quia ille, qui non est natus, non potest dici mori, cum solus natus moriatur. cap. quod vero non 18. §. 2. gloss. in c. ad dissolvendum. verb. accusari. extr. de desponsat. impub. ubi notat: non posse dici vivum, quod nunquam fuit: nec posse dici mortuum, quod nondum vixit. add. & gloss. in l. qui duos. §. 1. ff. de manumiss. testam. Cephal. consil. 462. in facto præsupponitur. n. 11. vers. verumtamen prædictis non obstantibus. vol. 3. Hypopolit. Riminald. jun. consil. 110. n. 19. vers. non natus autem. vol. 1. Unde nec natus etiam ille dicitur, qui statim decessit. c. nam & 3. extr. de V. S. sicut etiam negatur eum esse natum, qui post matris mortem ex secto ventre extrahitur est. l. si ego 11. §. partus 2. in fin. ff. de publiciana in rem att. l. aniculus 132. §. falsum 1. ff. de V. S. vid. tamen hac de re Pacian. lib. 2. de prob. c. 9. n. 20. per tot.

II.

Quoties de favore nascendi seu posthumi agitur, toties habetur pro jam nato, quia favorabilis sunt extendenda. Hinc ei tutores dandi §. 2. Inst. de Tut. eique defertur successio ab intestato §. 2. & 8. Inst. de hereditat. qua ab intest.

Limita: modò vivus nascatur partus, nec in aliud quod monstrum declinet.

III.

Ex bonis natus, non est de parentum virtute laudandus: nec ille culpandus de vitio parentum, qui nascitur ex malis, unum hoc uterque querat & amplectatur, virtutem scil. *cap. nunquam 4. distinct. 56. siquidem non in origine, sed in voluntate nascentis causa vitiorum atque virtutum constituta est. cap. nasci 5. in fin. distinct. 56. qua de causa natus de adulterio non est in culpa, quod sic nascatur, sed ille, qui generat. l. cap. nasci. dist. 56. Videmus enim, quod legitimis & illegitimis communis sit natura, communis cibus, communes morbi, communis etiam interitus. Pacian. 2. de probat. cap. 17. num. 42. Legimus etiam iniquitates parentum non obesse filiis: nec in hominibus spectandum esse nascendi primordium, sed vivendi modum, qui si laudabilis erit, nec à divinis, nec à mundanis dignitatibus filius illegitimus ejicietur; hæc ratione constat multos ex ancillis procreatos inter Patriarchas & trium Principes extitisse, ut refert Chrysostomus in homil. 2. lib. 2. super Mattheum; imò experientia docet, & multos ad summi Pontificatus culmen pervenisse, qui licet illegitimè nati fuissent, propriis tamen virtutibus maculam natiuitatis absterferint, qui numerantur in cap. Osus Papa dist. 56. vid. Pacian. lib. 2. de probat. c. 13. num. 40.*

IV.

Nativitatis causa præjudicialis est ad causam successionis, & ideo primò debet terminari: si contrarium fieret, ordo juris perverteretur, nec valeret processus successionis, nisi legitima prius pronunciaretur. *cap. pen. extr. de ordin. cognit. consil. immen. l. 1. §. 1. de Carbon. edict.*

(A)

V. Na-